

عنوان مقاله:

نقش فردوسی توسی در تقویت و بازتولید هویت ایرانی

محل انتشار:

پژوهشنامه خراسان بزرگ، دوره 2، شماره 3 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

سیدهادی زرقانی

سمانه آئین دوست

خلاصه مقاله:

هویت ملی به معنای احساس تعلق و وفاداری به عناصر و نمادهای مشترک یک ملت در میان مرزهای تعریف شده سیاسی آن است. هویت ملی از عناصر و مولفه های مختلفی تشکیل شده و دارای ابعاد مختلف تاریخی، فرهنگی، اجتماعی، جغرافیایی و سیاسی است. سرزمین، تاریخ، دین و آئین، زبان و ادبیات، نمادها و اساطیر، آداب و مناسک، ارزش ها و اعتقادات و دولت مهمترین عناصر و مولفه های هویت ملی مردم یک کشور محسوب می شوند. در این میان، بعد فرهنگی تاریخی هویت ملی که شامل مولفه های سرزمین تاریخی، اساطیر، نمادها، وقایع تاریخی، زبان باستانی و میراث فرهنگی می شود، از اهمیت بیشتری برخوردار است. انتقال این مولفه های عمدتا تاریخی به نسل های بعدی به منظور تقویت و بازتولید هویت ملی بسیار ضروری است و آثار ادبی، اجتماعی، فرهنگی و تاریخی اندیشمندان در این زمینه یک منبع اساسی به شمار می رود. در میان آثار فاخر ایرانی، شاهنامه فردوسی از منظر وجود مولفه های تاریخی فرهنگی هویت ایرانی یک استثنا است. در این مقاله، تلاش شده با رویکردی توصیفی تحلیلی، نقش فردوسی و اثر ارزشمند او شاهنامه در تقویت و بازتولید هویت ایرانی مورد بررسی و تجزیه و تحلیل قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2028967>

